

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 24 februari 2011 in zaken nrs. 10/3261 en 10/3260 in de
gedingen tussen:

(hierna: vreemdeling 1) en

(hierna: vreemdeling 2; tezamen hierna: de vreemdelingen), mede voor
haar minderjarige kinderen

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 7 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 24 februari 2011, verzonden op 1 maart 2011, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De minister klaagt, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij op grond van de gegeven motivering niet tot de conclusie heeft kunnen komen dat het asielrelaas van de vreemdelingen ongeloofwaardig is, nu de door de hem gestelde onduidelijkheden en tegenstrijdigheden niet van dien aard zijn dat geoordeeld moet worden dat het daarbij handelt om essentiële onderdelen van het asielrelaas noch dat deze maken dat ook andere delen van het relaas worden aangetast. Volgens de minister heeft de rechtbank in dat verband ten onrechte overwogen dat, gelet op de omstandigheid dat een belangrijk deel van het asielrelaas zich acht tot tien jaar geleden afspeelde, niet gebleken is dat de minister zich er bij de beoordeling van het asielrelaas voldoende rekenschap van heeft gegeven dat het langdurig verstrijken van de tijd invloed heeft op de accuraatheid van herinneringen. Weliswaar kan het verstrijken van de tijd invloed hebben op de accuraatheid van herinneringen, maar in het onderhavige geval brengt dat niet met zich mee dat de tegenstrijdigheden niet aan de vreemdelingen mochten worden tegengeworpen, aldus de minister. Volgens de minister hebben de tegenstrijdigheden die aan de vreemdelingen zijn tegengeworpen betrekking op essentiële onderdelen van het asielrelaas, dat als kern heeft de aan eerwraak gerelateerde problematiek van de zijde van de familie van vreemdeling 2 in de periode 2000 tot en met 2002. Hiertoe verwijst de minister naar de tegenstrijdige verklaringen van de vreemdelingen omtrent het contact van vreemdeling 1 met de vader van vreemdeling 2 in 2001, het tijdstip van de aanvang van de problemen, het tijdstip van de mishandelingen van vreemdeling 2 door haar familie, de bedreigingen van de familie van

vreemdeling 2 en de aangifte bij de politie. De minister voegt daaraan toe dat van de vreemdelingen mag worden verwacht dat zij coherent verklaren over gebeurtenissen die grote gevolgen gehad hebben voor de loop van hun leven daarna, nu zij naar eigen zeggen een teruggetrokken leven hebben moeten leiden, en die hebben geleid tot het indienen van de asielaanvragen. Het vorenstaande brengt, volgens de minister, met zich mee dat hij het asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

2.2.1. Niet in geschil is dat de vreemdelingen over de in 2.2 genoemde gebeurtenissen onduidelijk en tegenstrijdig hebben verklaard.

2.2.2. Anders dan de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, die tot de verantwoordelijkheid van de minister behoort en door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst, kan de beoordeling of tegengeworpen tegenstrijdigheden betrekking hebben op een essentieel onderdeel van het asielrelaas en daarmee ook de andere delen van het asielrelaas aantasten in beginsel door de rechter zonder terughoudendheid worden beoordeeld (zie de uitspraak van de Afdeling van 23 mei 2008 in zaak nr. 200705074/1; www.raadvanstate.nl).

2.2.3. Van de vreemdelingen mocht worden verwacht dat zij consistent verklaren over de aanvang van hun problemen, de mishandeling van vreemdeling 2 en de bedreigingen van de familie van vreemdeling 2 aan hun adres, nu deze zien op de kern van het asielrelaas. De enkele omstandigheid dat de gestelde gebeurtenissen hebben plaatsgevonden van 2000 tot 2002, maakt dat niet anders, juist omdat die gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het teruggetrokken bestaan dat zij hebben geleid in Egypte uit angst voor de familie van vreemdeling 2. De minister heeft, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de tegenstrijdigheden dan ook terecht aan de vreemdelingen tegengeworpen. In dat licht bezien heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren toe doen, zal de Afdeling, gelet op hetgeen in 2.2.3 is overwogen, de beroepen tegen de besluiten van 7 januari 2010 alsnog ongegrond verklaren.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 24 februari 2011 in zaak nrs. 10/3261 en 10/3260;
- III. verklaart de in die zaak ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

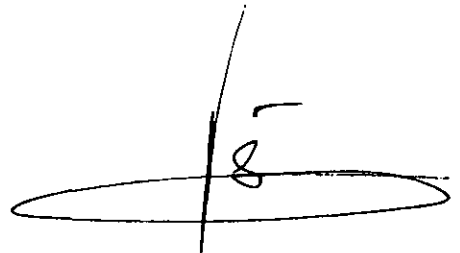
w.g. Groeneweg
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 maart 2012

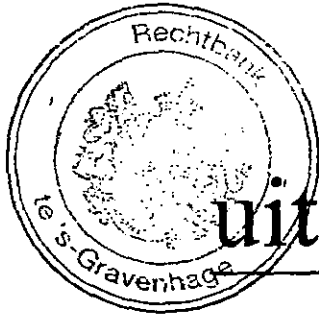
32-688.

Verzonden: 15 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummers: Awb 10/3261
Awb 10/3260

Uitspraak in het geschillen tussen:

geboren op
van Egyptische nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
en

geboren op
van Egyptische nationaliteit.
V-nummer:
eiseres,
mede namens haar minderjarige kinderen:

geboren op
van Egyptische nationaliteit,
en

geboren op
van Egyptische nationaliteit,
gemachtigde: mr. J.G. Brands, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

thans **De Minister voor immigratie en asiel,**

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mw. S. Knoop-Alberts, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. Op 28 mei 2009 hebben eisers aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Verweerder heeft bij afzonderlijke besluiten van 7 januari 2010 afwijzend op de

aanvragen beslist.

1.2. Op 25 januari 2010 hebben eisers hiertegen beroep ingesteld. Op 19 februari 2010 zijn de gronden van beroep ingediend. Eisers hebben op 8 juli 2010 nog nadere stukken ingediend.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eisers toegezonden en hen in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift, gedateerd op 27 juli 2010, ingediend.

1.4. De beroepen zijn behandeld ter openbare zitting van 19 augustus 2010. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eisers hebben, samengevat, het volgende aan hun asielrelaas ten grondslag gelegd. Eiseres onderhield ongetrouwd een relatie met eiser. In hun land van herkomst is dit ten strengste verboden en wordt het ook niet aanvaard. Daar komt nog bij dat eiser geen geloof aanhangt. De familie van eiseres accepteerde eiser niet, omdat de familie van eiseres zeer streng gelovig is. Eisers zijn op 5 december 2001 in het geheim getrouwd en de familie van eiseres is daar circa een maand later achter gekomen. De broer van eiseres heeft haar vervolgens met een mes bedreigd, waarna zij en eiser zijn gevlucht. Zij hebben daarna van de ene plaats naar de andere plaats in Egypte gereisd tot 12 september 2008. Op dat moment overleed de vader van eiseres. Op 13 september 2008 vond de rouwdienst plaats. Eiseres is samen met eiser daarheen gegaan en aldaar zijn zij bedreigd door haar broer. Na de dood van haar vader besefte eiseres dat haar vader haar al die tijd min of meer had beschermd en dat zij na het overlijden van haar vader die bescherming niet meer genoot. Op 13 september 2008 ontving eiseres hierover een dreigbrief, vermoedelijk van haar broer. Eisers hebben op 8 april 2009 Egypte verlaten en zijn op die datum Nederland binnen gereisd. Eiseres vreest vermoord te worden door haar broer vanwege eerwraak als zij terug zouden keren naar Egypte.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 31 Vw 2000. Verweerder heeft een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas ongeloofwaardig is. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat eiseres en eiser onduidelijk blijven over wanneer eiseres precies is vastgehouden en wanneer eiser is mishandeld. Daarnaast is overwogen dat eiseres en eiser tegenstrijdige verklaringen op het niveau van de relevante bijzonderheden hebben afgelegd en dat diverse verklaringen van eiseres en eiser bevreesdheid wekken. Zo verklaart eiseres dat eiser in 2001 telefonisch contact met haar vader heeft gehad. Tijdens dit telefonisch contact zou eiser hebben gezegd dat hij eerbare bedoelingen had en met haar wilde trouwen. Tevens verklaarde zij dat er een persoonlijk gesprek is geweest tussen haar vader, oom en eiser. Tijdens dit gesprek zou haar vader hebben gezegd dat het voor hen verboden is om te trouwen. Blijkens de verklaringen van eiser heeft hij echter nooit haar familie benaderd om om haar hand te vragen. Dit is volgens verweerder niet met elkaar te rijmen. Daarnaast heeft eiser in het aanvullend nader gehoor verklaard dat eind 2000, misschien omstreeks juli of

augustus 2000, hun problemen zijn begonnen, omdat de zwager van eiseres te weten kwam dat zij een relatie hadden. Tevens heeft eiser verklaard dat hij de eerste keer werd bedreigd door de broer en zwager van eiseres aan het eind van 2000 toen hij en eiseres samen aan de oever van een riviertje zaten. De beschrijving van deze bedreiging komt naar het oordeel van verweerder overeen met de gebeurtenis waarover eiser eerder verklaart dat die plaatsvond medio 2001. Deze verklaringen stroken ook niet met de verklaringen dat eiseres in maart/april 2001 werd vastgehouden, omdat haar zwager op dat moment op de hoogte raakte van hun relatie. Daarnaast verklaren eiseres en eiser verschillend over wanneer zij is mishandeld door haar familie. Eiser verklaart dat deze mishandeling eind januari 2002 plaatsvond, terwijl eiseres verklaart dat dit op 1 januari 2002 was. Eiseres en eiser verklaren tevens dat zij naar de politie zijn gegaan en eiser verklaart dat dit was na de mishandeling van eiseres door haar familie. Eiseres verklaart dat de politie niets kon doen, omdat de broer van zijn echtgenote nog niets had gedaan. De politie is volgens eiseres tot deze conclusie gekomen, nadat eiser gezegd had dat er nog niets was gebeurd. Verweerder acht deze gestelde gang van zaken onbegrijpelijk, aangezien eisers hebben verklaard dat zij zijn mishandeld terwijl eiseres werd vastgehouden en dat eiseres nogmaals is mishandeld toen haar familie achter het huwelijk kwam. Gelet op deze verklaringen zou de broer van eiseres wel degelijk actie hebben ondernomen tegen eiseres en haar echtgenoot voordat zij naar de politie gingen. De stelling van eiseres dat de politie meende dat er sprake was van een privé-kwestie waarin zij niet wilden/konden optreden volgt verweerder niet. Daarnaast heeft eiseres verklaard dat leden van haar familie tegen de familie van eiser heeft gezegd dat zij aangifte zouden doen van ontvoering als zij niet vertelden waar eiseres en haar echtgenoot zich bevonden. Eiser verklaart echter dat haar familie slechts geïnformeerd heeft naar hun verblijfplaats. Tevens wekt het volgens verweerder bevreemding dat eiser in januari 2002 eiseres alleen laat bij haar familie, gelet op de extreme maatregelen die zij zouden hebben genomen om haar in de eerste plaats van hem weg te houden. Daarnaast wekt het bevreemding dat eiser er niet aan heeft gedacht om met de dreigbrief naar het politiebureau te gaan.

2.3. Eisers stellen zich op het standpunt dat het oordeel van verweerder dat hun asielmotieven ongeloofwaardig zouden zijn in rechte geen stand kan houden. Eisers menen dat zij in de gehoren de essentie van het asielmotief duidelijk naar voren hebben gebracht en dat daaraan ook geen enkele twijfel kan bestaan. Gelet op het feit dat er sedert de eerste gebeurtenissen veel tijd is verstreken en omdat het hier toch om twee personen met hun eigen herinneringen en beleving van de gebeurtenissen gaat, is het vrijwel onmogelijk dat alle details op exact dezelfde wijze in hun geheugen staan gegrift. Door eisers op details uit een ver verleden te pakken en daarbij aan alle overeenstemmende verklaringen en dus aan de essentie van hun vluchtmotieven voorbij te gaan, getuigt van een vooringenomen handelwijze en kan geenszins worden beschouwd als een faire en zorgvuldige besluitvorming. Eisers wijzen er met nadruk op dat de beoordeling van een asielverzoek geen woordspelletje betreft maar toch een serieuzer aangelegenheid is, althans dient te zijn. Tevens heeft eiseres aangevoerd dat zij vreest in eigen land het slachtoffer te worden van eerwraak. Tegen deze vorm van geweld is in haar eigen land bescherming door de autoriteiten onmogelijk. Uit de door eisers overgelegde (algemene) informatie komt ook duidelijk naar voren dat eerwraak in Egypte een frequent voorkomend verschijnsel is waartegen door de autoriteiten onvoldoende wordt of kan worden opgetreden. Uit de brief van de vader van haar echtgenoot, waaraan ten onrechte door verweerder geen waarde wordt gehecht, komt volgens eisers duidelijk naar voren dat de familie van de vrouw nog immer actief op zoek is naar eiseres en haar echtgenoot en daarbij niet schroomt de familie van de man te bedreigen en te intimideren. Onlangs is de vader van haar man door de broer van de

vrouw zwaar mishandeld en heeft hij zich als gevolg van de mishandeling onder doktersbehandeling moeten stellen. Tevens is recent door de ouders van eiser op de deurmat een dreigbrief voor eiseres aangetroffen.

Bij aanvullend schrijven van 8 juli 2010 heeft eiseres een tweetal documenten ingezonden. Het betreft een anonieme dreigbrief voor eisers die bij de ouders van eiser op de deurmat is aangetroffen, alsmede een medisch attest van de vader van eiser.

Beoordeling van het beroep

2.5. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om hetgeen door hem aan zijn aanvraag ten grondslag is gelegd tegenover verweerder aannemelijk te maken.

2.6. Ingevolge artikel 3.105a Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kunnen bij ministeriële regeling nadere regels worden gesteld met betrekking tot de beoordeling of sprake is van omstandigheden als bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000. Ingevolge artikel 3.35, derde lid, Voorschrift Vreemdelingen (VV) worden, indien de vreemdeling zijn verklaringen of een deel van zijn verklaringen niet met documenten kan onderbouwen, deze verklaringen geloofwaardig geacht en wordt de vreemdeling het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a. de vreemdeling heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b. alle relevante gegevens, als bedoeld in artikel 3.114, eerste lid, van het Vb 2000, waarover de vreemdeling beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van relevante gegevens;
- c. de verklaringen van de vreemdeling zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn aanvraag;
- d. de vreemdeling heeft zijn aanvraag zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten; en
- e. vast is komen te staan dat de vreemdeling in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.7. Het door verweerder gevoerde beleid met betrekking tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas is neergelegd in onderdeel C14/3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Daar wordt verwezen naar voornoemde bepaling uit het VV. Verder is daarin opgenomen dat niet zondermeer aan deze voorwaarde zal worden voldaan indien sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid onder a tot en met f, Vw 2000. In dat geval zal van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan.

2.8. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) gaat het bij de beoordeling van het asielrelaas meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd, zijn asielrelaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven. Om de vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van

de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt verweerder de daarin gestelde feiten en omstandigheden voor waar aan te nemen, indien de vreemdeling alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het asielrelaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet.

2.9. Zoals de ABRS eerder heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003, LJN: AF5566), komt verweerder bij de toepassing van voormeld beleid in een concreet geval beoordelingsruimte toe. Verweerder beoordeelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige horen en van vergelijking van het asielrelaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de horen van andere vreemdelingen in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt hem in staat die beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. Het op deze wijze beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door verweerder brengt met zich dat de rechter die beoordeling terughoudend dient te toetsen.

2.10. Vaststaat dat de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 eiseres niet wordt tegengeworpen. Voor haar geldt dus niet het vereiste van de positieve overtuigingskracht. Dit betekent dat haar het voordeel van de twijfel wordt gegund indien zij voldoet aan de hiervoor in rechtsoverweging 2.6 weergegeven voorwaarden.

2.11. Ingevolge de jurisprudentie van de ABRS (onder meer in haar uitspraak van 23 mei 2008, LJN: BD3180) kan, anders dan de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, die tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst, de beoordeling of tegengeworpen tegenstrijdigheden betrekking hebben op een essentieel onderdeel van het asielrelaas en daarmee ook de andere delen van het asielrelaas aantasten in beginsel door de rechter zonder terughoudendheid worden beoordeeld.

2.12. Verweerder heeft zich in het besluit van 7 januari 2010 en het daarin gelaste voornemen op het standpunt gesteld dat de verklaringen van eiseres soms onduidelijk zijn en op onderdelen bevreemdend en tegenstrijdig op het niveau van de relevante bijzonderheden. De gemachtigde van eiseres heeft dit zowel in de zienswijze als in de gronden van beroep gemotiveerd bestreden door er onder andere op te wijzen dat nu er sedert de eerste gebeurtenissen veel tijd is verstreken en omdat het hier gaat om twee personen met hun eigen herinneringen en beleving van de gebeurtenissen gaat, die bovendien ten tijde van het gebeurde niet samenwoonden zodat zij later alles van elkaar moesten horen, het vrijwel onmogelijk is dat alle details op exact dezelfde wijze in hun geheugen staan gegrift. De rechtbank is, na bestudering van het dossier en met name de uitgebreide en gedetailleerde verklaringen van eisers zoals naar voren gebracht tijdens de nader en aanvullende horen, van oordeel dat de door verweerder gestelde onduidelijkheden en tegenstrijdigheden niet van dien aard zijn dat geoordeeld moet worden dat het daarbij handelt om essentiële onderdelen van hun relaas noch dat deze maken dat ook andere delen van het relaas worden aangetast. Daarbij betreft de rechtbank dat een belangrijk deel van het asielrelaas zich acht tot tien jaar geleden afspeelt. Het mag bekend worden verondersteld dat het (langdurig) verstrijken van

de tijd invloed heeft op de accuraatheid van herinneringen. Zij kunnen aan scherpte verliezen en vervagen. Niet is gebleken dat verweerder zich hiervan bij de beoordeling van het asielrelaas voldoende rekenschap heeft gegeven. Dat klemt in dit geval te meer vanwege de lange duur van de periode die is verstreken. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat, hoewel niet kan worden gezegd dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen het relaas van eiseres en eiser, niet op grond van de gegeven motivering tot de conclusie heeft kunnen komen dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is.

2.13. Ten aanzien van eiser is de rechtbank, gelet op de jurisprudentie van de ABRS, van oordeel dat verweerder hem in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij de door hem ontvangen en verscheurde dreigbrief niet heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn asielrelaas, hetgeen op voorhand afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dit betekent dat, volgens het door verweerder op grond van artikel 31 Vw 2000 gevoerde beleid, het relaas van eiser niet alleen consistent en niet onaannemelijk dient te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.14. Gelet echter op hetgeen door de rechtbank is overwogen onder 2.12. ten aanzien van de beoordeling van het relaas van eiseres en de samenhang tussen het relaas van eiser en dat van eiseres is de rechtbank van oordeel dat de motivering waarop het afwijzende besluit van de aanvraag van eiser berust niet zonder nadere motivering de conclusie kan dragen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

2.15. De beroepen zijn gegrond. De bestreden besluiten dienen te worden vernietigd vanwege strijd met artikel 3:46 Algemene wet bestuursrecht (Awb).

2.16. Voor veroordeling overeenkomstig artikel 8:75, eerste lid, Awb van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat thans aanleiding. Het bedrag van de te vergoeden proceskosten moet naar het oordeel van de rechtbank worden bepaald op € 874,- [1 punt voor het indienen van het (gelijkluidende) beroepschriften en 1 punt voor het verschijnen ter zitting].

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten van 7 januari 2010;
- bepaalt dat verweerder opnieuw dient te beslissen op de aanvragen van eisers, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 874,- en bepaalt dat verweerder deze kosten aan eisers dient te vergoeden.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. P.C.J. Timmerman-Lindeijer als griffier op 24 februari 2011.

de griffier

de rechter

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: - 1 MRT 2011

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
29 MRT 2011	
ZAAKNR.	3691
AAN:	11
BEHANDELD DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mevr. mr. P.M. Buurke-Nederstigt,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Groningen
van 24 februari 2011
met kenmerk AWB 10/03260 & 10/03261

Inzake:

mede namens haar minderjarige kinderen met IND-kenmerk
0905-28-1410
aan te dulden als verweerders
Gemachtigde: mr. J.G. Brands, advocaat te Groningen (Postbus 1509, 9701 BM)

Procesvertegenwoordiging

Postbus 40052, 8004 DB Zwolle

Contactpersoon:
mevr. mr. J.C. van 't Goor
Tel. 038-8886926

1. Inleiding

- 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen van 24 februari 2011, verzonden op 1 maart 2011, met kenmerk AWB 10/03260 & 10/03261 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikkingen van 7 januari 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikkingen heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 28 mei 2009 hebben verweerders aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw) ingediend.
- 2.2. Bij besluiten van 7 januari 2010 heeft de Minister deze aanvragen afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank de daartegen door verweerders ingestelde beroepen gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging op pagina 2.12 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder heeft zich in het bestreden besluit van 7 januari 2010 op het standpunt gesteld dat de verklaringen van eiseres soms onduidelijk zijn en op onderdelen bevreemdingwekkend en tegenstrijdig op het niveau van de relevante bijzonderheden. De gemachtigde van eiseres heeft dit zowel in de zienswijze als in de gronden van beroep gemotiveerd bestreden door er onder andere op te wijzen dat nu er sedert de eerste gebeurtenissen veel tijd is verstreken en omdat het hier gaat om twee personen met hun eigen beleving en herinnering van gebeurtenissen gaat, die bovendien ten tijde van het gebeurde niet samenwoonden zodat zij later alles van elkaar moesten horen, het vrijwel onmogelijk is dat alle details op exact dezelfde wijze in hun geheugen staan gegrift. De rechtbank is, na bestudering van het dossier en met name de uitgebreide en gedetailleerde verklaringen van eiseres zoals naar voren gebracht tijdens de nader en aanvullende gehoren, van oordeel dat de door verweerder gestelde onduidelijkheden en tegenstrijdigheden niet van dien aard zijn dat geoordeeld moet worden dat het daarbij handelt om essentiële onderdelen van hun relaas noch dat deze maken dat ook andere delen van het relaas worden aangetast. Daarbij betreft de rechtbank dat een belangrijk deel van het asielrelaas zich acht tot tien jaar geleden afspeelt. Het mag bekend worden verondersteld dat het (langdurig) verstrijken van de tijd invloed heeft op de accurateheid van herinneringen. Zij kunnen aan scherpte verliezen en vervagen. Niet is gebleken dat verweerder zich hiervan bij de beoordeling van het asielrelaas voldoende rekenschap heeft gegeven. Dat klemt in dit geval te meer vanwege de lange duur van de periode die is verstreken. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat, hoewel niet kan worden gezegd dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen het relaas van eiseres en eiser, niet op grond van de gegeven motivering tot de conclusie heeft kunnen komen dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.14 op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

“Gelet op hetgeen door de rechtbank is overwogen onder 2.12 ten aanzien van de beoordeling van het relaas van eiseres en de samenhang tussen het relaas van eisere en dat van eiseres is de rechtbank van oordeel dat de motivering waarop het afwijzende besluit berust niet zonder nadere motivering de conclusie kan dragen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.”

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank te berusten de rechtsoverwegingen 2.15 en 2.16 op pagina 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1. De Minister vangt aan met te constateren dat de rechtbank in rechtsoverweging 2.10 op goede gronden vaststelt dat de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid onder f Vw niet aan verweerster is tegengeworpen en dat dit met zich meebrengt dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegund indien zij voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 3.105a Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: de Vb) juncto artikel 31, eerste lid Vw juncto artikel 3.35, derde lid, Voorschrift Vreemdelingen (hierna: het Vv).
- 4.2. De Minister zal zich in dit hoger beroepschrift dan ook richten op de procedure van verweerster nu, zo vat de Minister de uitspraak althans op, het beroep van verweerder niet op eigen merites gegrond is verklaard, maar slechts ten gevolge van, en gelet op de samenhang met, de gegrondverklaring van het beroep van verweerster.
- 4.3. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om hetgeen door hem aan zijn aanvraag ten grondslag is gelegd tegenover de Minister aannemelijk te maken.
- 4.4. De rechtbank is door in rechtsoverweging 2.11 te wijzen op de uitspraak van uw Afdeling van 23 mei 2008, LJN: BD9180, derhalve vol toetsend, van oordeel dat de tegengeworpen tegenstrijdigheden in het geval van verweerster geen betrekking hebben op een essentieel onderdeel van haar asielrelaas en daarmee ook niet op de andere delen van haar asielrelaas. Redengevend hiervoor acht de rechtbank dat een belangrijk deel van het asielrelaas zich acht tot tien jaar geleden afspeelt en het bekend mag worden verondersteld dat het (langdurig) verstrijken van de tijd invloed heeft op de accuraatheid van de herinneringen en de Minister zich hiervan onvoldoende rekenschap heeft gegeven. De Minister merkt in reactie hierop

het volgende op.

- 4.5. Hoewel de Minister zich kan vinden in de stelling van de rechtbank dat het (langdurig) verstrijken van de tijd invloed heeft (dan wel kan hebben) op de accuraatheid van de herinneringen, kan de Minister zich niet vinden in het oordeel dat dat in casu met zich meebrengt dat de - ook door de rechtbank onderkende - tegenstrijdigheden niet aan verweerster tegen mochten worden geworpen. Immers, de tegenstrijdigheden die aan verweerster zijn tegengeworpen hebben wel degelijk betrekking op essentiële onderdelen van haar asielrelaas. Hierbij wijst de Minister op de verklaringen van verweerster waarin zij aangeeft dat haar echtgenoot in 2001 eenmaal telefonisch en tweemaal persoonlijk contact met haar vader zou hebben gehad teneinde zijn eerzame bedoelingen ten opzichte van verweerster duidelijk te maken. Verweerder heeft echter verklaard geen contact te hebben gehad met de vader van verweerster. Hiernaast hebben verweerders onderling - onder meer - tegenstrijdig verklaard over het tijdstip van de aanvang van hun problemen, over wanneer verweerster is mishandeld door haar familie, over de bedreigingen van de familie van verweerster en ten aanzien van de aangifte bij de politie. Nu voorgaande tegenstrijdigheden alle zien op essentiële onderdelen van het asielrelaas, dat immers als kern heeft de aan eerwraak gerelateerde problematiek van de zijde van de familie van verweerster in de periode van 2000 tot en met 2002, ziet de Minister niet in dat deze tegenstrijdigheden ook acht tot tien jaar na dato niet nog immer met rede kunnen worden tegengeworpen. De - zoals de rechtbank opmerkt - uitgebreide en gedetailleerde verklaringen van verweerders ten spijt. Ter adstructie hiervan merkt de Minister nog op dat de problemen die zich in de periode van 2000 tot en met 2002 hebben voorgedaan grote gevolgen hebben gehad voor het leven van verweerster zoals zich dat de jaren daarna heeft afgespeeld waarbij de Minister onder meer doelt op het teruggetrokken leven dat verweerders naar hun zeggen sindsdien hebben moeten leiden. De Minister ziet dan ook niet in dat van verweerster niet verwacht kan worden coherent met verweerder te verklaren over de gebeurtenissen die dergelijke grote gevolgen hebben gehad voor de loop van haar leven daarna en die hebben geleid tot het indienen van de asielaanvragen. De rechtbank heeft dit met haar oordeel miskend.

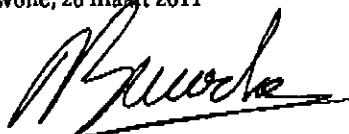
Ad grief 2

- 4.6. Hetgeen de Minister naar voren heeft gebracht ter toelichting op de eerste grief brengt met zich mee dat de rechtbank tevens ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het beroep van verweerder gegrond dient te worden verklaard. Hoewel de rechtbank min of meer erkent dat het asielrelaas van verweerder op eigen merites niet aan het vereiste van de positieve overtuigingskracht voldoet, oordeelt zij dat gelet op de samenhang tussen de relazen van verweerders het afwijzende besluit van verweerder niet zonder nadere motivering de conclusie kan dragen dat het asielrelaas van verweerder positieve overtuigingskracht mist. Nu, gelet op de toelichting op de eerste grief geconcludeerd had dienen te worden dat het asielrelaas van verweerster terecht ongeloofwaardig is geacht brengt de samenhang tussen de relazen van verweerders met zich mee dat het beroep van verweerder ongegrond verklaard dient te worden. De rechtbank had dienen te volstaan met de conclusie dat het asielrelaas van verweerder de vereiste positieve overtuigingskracht mist. Ook dit heeft de rechtbank miskend.

5. Conclusie

- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerders tegen de besluiten van 7 januari 2010 ingestelde beroepen.

Zwolle, 28 maart 2011

Gemachtigde,

mevr. mr. P.M. Buurke-Nederstigt, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 40052, 8004 DB Zwolle
telefoon 038-8886297
telefax 038 - 8886557*